

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2008-2009

31 maart 2009

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN, BESTUURSZAKEN,
INSTITUTIONELE EN BESTUURLIJKE HERVORMING
EN DECREETSEVALUATIE

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Marnic De Meulemeester tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over verdere stappen inzake administratieve vereenvoudiging	1
Vraag om uitleg van mevrouw Else De Wachter tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over het omstandigheidsverlof in het personeelsstatuut van de Vlaamse overheid	3
Vraag om uitleg van de heer Joris Van Hauthem tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de stand van zaken in verband met het dossier van de niet-benoeming van de kandidaat-burgemeesters van Linkebeek, Kraainem en Wezembeek-Oppem	5
Interpellatie van de heer Wim Van Dijck tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de problemen met betrekking tot de nieuwe erkenningsronde van moskeeën en de naleving van het erkenningsbesluit Met redenen omklede motie	7 12
Vraag om uitleg van mevrouw Else De Wachter tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de tijdelijke vervanging van de voorzitter van de gemeenteraad	12
Vraag om uitleg van de heer Jef Tavernier tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de interpretatie van artikel 30, §1 van het Gemeentedecreet	13
Vraag om uitleg van de heer Jef Tavernier tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de draagwijdte van artikel 25 van het Gemeentedecreet	14
Vraag om uitleg van de heer Jef Tavernier tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de indiening van amendementen op ontwerpen van besluit van een gemeenteraad	15
Vraag om uitleg van de heer Jan Verfaillie tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de medeondertekening door de gemeentesecretaris van de akten van de burgemeester	16

Waarnemend voorzitter: mevrouw Else De Wachter

Vraag om uitleg van de heer Marnic De Meulemeester tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over verdere stappen inzake administratieve vereenvoudiging

De voorzitter: De heer De Meulemeester heeft het woord.

De heer Marnic De Meulemeester: Mevrouw de voorzitter, collega's, mijnheer de minister-president, sinds jaren bestaat er op federaal niveau het Kafka-meldpunt. Burgers kunnen er terecht met algemene klachten en suggesties om iets te doen aan de administratieve rompslomp. Sinds kort bestaat er ook een vereenvoudigingsgids die ambtenaren helpt in het vereenvoudigen van procedures en formulieren binnen de federale overheid.

Op Vlaams niveau is er enerzijds de website www.samenvereenvoudigen.be, die zich richt op vrijwilligers, en anderzijds de algemene website www.wetsmatiging.be. Op www.wetsmatiging.be zijn, na enig zoeken, suggestieformulieren terug te vinden, maar van een echt meldpunt is hier geen sprake. Bovendien is de informatie op de website sterk verouderd. De meeste updates dateren van twee jaar geleden. Hier is dus nog veel werk aan de winkel.

Administratieve vereenvoudiging kan ons inziens ook enkel slagen met de volle medewerking van de ambtenaren. Zij zijn immers het best vertrouwd met de administratieve procedures en de ambtenarij. Zij weten waar de knelpunten zitten en waar belangrijke vereenvoudigingen mogelijk zijn.

Naar analogie met het Kafka-meldpunt lijkt het dan ook een piste om een gelijkaardige website op te zetten, maar dan specifiek voor de ambtenaren. Op deze site zouden zij dan suggesties kunnen doen om te komen tot een vermindering van de administratieve rompslomp en tot vlotter hanteerbare regels en procedures. Eventueel zou ook een prijs kunnen worden uitgereikt voor de beste voorstellen. Het lijkt mij ook belangrijk om hier de ambtenaren van gemeenten en provincies bij te betrekken, want zij verlenen vaak diensten die dicht bij het dagelijkse leven van de mensen staan.

Mijnheer de minister-president, komt er ook op Vlaams niveau een algemeen meldpunt waar burgers klachten en suggesties kunnen formuleren rond administratieve vereenvoudiging?

Welke maatregelen heeft de Vlaamse Regering genomen om de ambtenaren te helpen bij het vereenvoudigen van de administratie?

Zal de Vlaamse Regering stappen zetten om te komen tot een gelijkaardig meldpunt inzake administratieve vereenvoudiging, maar dan specifiek voor ambtenaren? Welke maatregelen zal de regering nemen om ambtenaren te motiveren om zoveel mogelijk vereenvoudigingsvoorstellen te doen?

Mijnheer de minister-president, het vereenvoudigen en afschaffen van overbodige regels waar mogelijk en nodig houdt me enorm bezig.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Mevrouw de voorzitter, collega's, op Vlaams niveau is er wel degelijk een algemeen meldpunt voor burgers: www.wetsmatiging.be. Dat is misschien minder bekend dan Kafka, maar men kan een suggestieformulier invullen, dat sinds mei 2008 toegankelijk is voor het brede publiek. De meldingen die worden ingediend via het webformulier worden bezorgd aan de betrokken administraties, over de bestuursniveaus heen. De dienst Wetsmatiging volgt daarbij het opnemen van de meldingen door de betrokken administraties op.

Wij ontvangen ook de meldingen die binnenkomen via het Kafka-meldpunt, als ze betrekking hebben op de Vlaamse bevoegdheden. Ook al zou men zich, door het minder bekend zijn van ons meldpunt, richten naar Kafka, de melding komt toch nog bij ons terecht en de administratie gaat er verder op in.

De vraag is of we nog meer bekendheid moeten geven aan ons meldpunt. Kafka klinkt iets gemakkelijker dan wetsmatiging.be. We moeten ook opletten dat we geen inflatie van meldpunten hebben en de burger niet meer weet waar hij naartoe moet en zich afvraagt welk meldpunt hij nu moet gebruiken.

Ik denk dat het heel belangrijk is, ook al gebruikt men het Kafka-meldpunt, dat men de meldingen over de Vlaamse bevoegdheden opvolgt. Ik wil gerust bekijken of het niet aangewezen is om ons meldpunt meer bekend te maken.

Tijdens de afgelopen jaren heeft de Vlaamse Regering diverse initiatieven opgestart om binnen de administratie hulpmiddelen aan te reiken om binnen de bevoegdheden te komen tot administratieve vereenvoudiging.

Ik zal ook enkele maatregelen opsommen. Op 8 en 9 maart 2007 besliste de Europese Raad dat alle lasten die

zijn verbonden aan Europese regelgeving tegen 2012 met 25 percent verminderd moeten worden. In navolging van dat Europese besluit besliste de Vlaamse Regering hierna op haar beurt over te gaan tot het meten van de administratieve lasten die zijn verbonden aan alle Vlaamse regelgeving. De nulmeting bestaat uit een kwantitatief luik – de meetresultaten – en een kwalitatief luik – de suggesties voor vereenvoudiging. De nulmeting wordt uitgevoerd aan de hand van het Standaard Kosten Model (SKM), dat internationaal wordt toegepast. De dienst Wetsmatiging ondersteunt de diverse beleidsdomeinen op een actieve manier om via deze methodiek deze reductiedoelstellingen vast te stellen en ze adviseert de diverse beleidsdomeinen bij het opstellen van hun rollend actieplan met vereenvoudigingsprojecten.

Momenteel worden deze actieplannen met vereenvoudigingsprojecten gefinaliseerd. Hierover zal via de Vlaamse Regering aan het Vlaams Parlement worden gerapporteerd binnen de tijd die ons nog gegund is. Mevrouw de voorzitter, ik heb begrepen dat dit parlement op 4 mei vrijwillig in reces gaat. Niets belet dit parlement echter om die datum aan te passen. *(Opmerkingen van de heer Joris Van Hauthem)*

U wilt verder doen, mijnheer Van Hauthem?

De heer Joris Van Hauthem: Wij zijn altijd beschikbaar.

Minister Kris Peeters: Net zoals ik. Vanaf het moment dat het parlement niet meer samenkomt, moet de Vlaamse Regering zich terughoudend opstellen. In tegenstelling tot de federale regering zijn we dan geen regering van lopende zaken. Wel moeten we enige terughoudendheid aan de dag leggen. Ik zal me daar, met enige moeite, naar schikken. *(Gelach)*

Mijnheer Demeulemeester, de nulmeting werd indertijd door de heer Bourgeois georganiseerd. Dat is zijn verdienste.

De heer Francis Vermeiren: Kunt u dat nog eens herhalen?

Minister Kris Peeters: Dat was een verdienste van de heer Bourgeois.

De heer Francis Vermeiren: Ik dacht dat ik u niet goed begrepen had.

Minister Kris Peeters: Daarnaast werd de afgelopen jaren ook geïnvesteerd in het beschikbaar stellen van het MAG-DA-platform (maximale gegevensdeling tussen administraties) als ICT-kruispunthub voor ondernemings- en persoonsgegevens aan alle administraties om ze zo toegang te geven tot deze authentieke gegevensbronnen. Dit laat toe om het principe 'vraag als overheid niet wat de overheid al weet' effectief te realiseren. Dit alles is vorig jaar ook in het parlement in decreten verankerd, waarvoor dank.

Dat levert een aantoonbare administratieve lastenverlaging op. Zo zijn door een gegevensuitwisseling tussen het departement Onderwijs en de Kinderbijslagkassen – luister goed, collega's – 250.000 attesten, die bewijzen dat een 18- tot 25-jarige nog school liep, overbodig geworden. Dat is een kleine stap voorwaarts in de lange weg die nog moet worden afgelegd. *(Opmerkingen)*

Een ander ondersteunend initiatief richt zich op een screening van de vele formulieren waarmee de administratie in haar dienstverlening werkt. Om tot degelijke, eenvoudige formulieren te komen, werd een formulierenleidraad en een formulierensjabloon opgesteld. De kwaliteitsverbetering mondt uit in de toekenning van het kwaliteitslabel 'Eenvoudig formulier'. Al tweemaal werd binnen de Vlaamse administratie de SPITS-prijs toegekend. Dat is een initiatief waarbij de diverse administraties uitgenodigd worden om innovatieve verbeteringsprojecten in hun dienstverlening voor te stellen. Een van de beoordelingscriteria was de mate waarin dit project bijdroeg tot administratieve vereenvoudiging.

Om de lokale besturen bij hun administratieve vereenvoudiging te ondersteunen, heeft de dienst Wetsmatiging twee publicaties gepubliceerd: een wegwijzer voor lokale besturen en kwaliteitsvolle formulieren bij de lokale besturen. Dat toont aan dat we, godzijdank, niet hebben stilgezeten. Maar nogmaals, de weg is nog lang.

De heer Joris Van Hauthem: Maar de gids ervaren!

Minister-president Kris Peeters: Dank u, mijnheer Van Hauthem. Ik durfde het zelf niet zeggen. We moeten wel nog heel wat werk verzetten.

Of we een apart meldpunt inzake administratieve vereenvoudiging specifiek voor ambtenaren oprichten, dat weet ik niet. Ambtenaren hebben heel wat creatieve ideeën. Ze moeten die ook kunnen ventileren, zodat ze opgevolgd kunnen worden. De website www.wetsmatiging.be is natuurlijk ook toegankelijk voor de ambtenaren. Ik ga ervan uit dat creatieve ideeën ook binnen de administratie hun weg vinden en eventueel uitgevoerd worden.

De heer Marnic De Meulemeester: Mijnheer de minister-president, dank u voor uw antwoord. Ik besef wat er de voorbije jaren is gebeurd. Ik wil niet zeggen dat er niets is gebeurd. Verre van. Ik heb uw voorganger, de heer Bourgeois, daarover een aantal keren ondervraagd. In de loop der jaren werden er ook op het Vlaamse niveau initiatieven genomen.

We kennen het succesverhaal op het federale niveau. De goede voorbeelden op het federale niveau mogen ook eens worden vermeld. De gewezen staatssecretaris voor Administratieve Vereenvoudiging heeft honderd

concrete maatregelen genomen met betrekking tot het vereenvoudigen en afschaffen van overbodige regels. Wij hebben in Vlaanderen ook inspanningen geleverd, maar het moet mij toch van het hart dat het nogal omslachtig en bureaucratisch naar buiten werd gebracht. Het was niet zo eenvoudig voor de gewone burger om dat meldpunt te vinden. Een andere, meer populaire naam zou goed zijn. Het moet daarom niet 'Kafka' zijn, het kan ook een andere naam zijn, één waardoor we gemakkelijker de weg vinden dan met die lange, moeilijke naam.

De expertise van de ambtenaren is toch belangrijk. Ik vraag om dat verder te onderzoeken. Zij zijn het best geplaatst om te weten hoe een administratie werkt en waar er kan worden vereenvoudigd of afgeschaft. Met dit gewone meldpunt heb ik de indruk dat ze niet altijd durven spreken. Het zou voor hen gemakkelijker zijn om met hun voorstellen tot vereenvoudigen of afschaffen naar buiten te komen indien we een apart meldpunt voor ambtenaren zouden hebben. Zo zouden zij geen enkel gevaar lopen als ambtenaar.

Minister-president Kris Peeters: Wij hebben dit in Vlaanderen grondig aangepakt. Wij moesten eerst een nulmeting hebben zodat wij weten waar wij kunnen starten. Dan zullen wij dat uitrollen.

De ambtenaren zijn zeer betrokken bij de actieplannen waar ik daarnet naar heb verwezen. Die plannen werden ook opgemaakt door de administratie.

Ook in de politiek is marketing zeer belangrijk om je producten te verkopen. Wij moeten daar nog eens naar kijken, en misschien moeten wij meer aandacht besteden aan het bekendmaken ervan. Ik ga ervan uit dat de ambtenaren die zeer actief betrokken zijn geweest bij het opmaken van het actieplan het nu ook zeer concreet uitvoeren en, zoals u terecht zegt, ook verkocht krijgen aan de bevolking. De federale collega's hebben dat in het verleden misschien iets beter gedaan.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Else De Wachter tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over het omstandigheidsverlof in het personeelsstatuut van de Vlaamse overheid

– *De heer Marnic Demeulemeester treedt als waarnemend voorzitter op.*

De voorzitter: Mevrouw De Wachter heeft het woord.

Mevrouw Else De Wachter: Mijnheer de voorzitter, collega's, het is voor iedereen duidelijk dat de diversiteit in onze samenleving toeneemt. Vooral het gegeven van de nieuw samengestelde gezinnen neemt toe. Er ontstaat in de samenstelling van gezinnen een grote diversiteit. Naar schatting ongeveer 10 procent van de jongeren en kinderen groeien op in dergelijke nieuw samengestelde gezinnen.

Het beleid moet dus rekening houden met deze ingrijpende verandering in de samenleving. Nog al te vaak blijkt dat de huidige regelgeving niet of onvoldoende is aangepast aan de maatschappelijke realiteit.

Alle overheden hebben op dit vlak een voorbeeldfunctie te vervullen, en dus ook de Vlaamse overheid. Een belangrijk instrument daarbij is een progressief personeelsstatuut dat rekening houdt met de gewijzigde maatschappelijke realiteit op het vlak van gezinsvormen. Het personeelsstatuut van de Vlaamse overheid zou dus bijvoorbeeld geen onderscheid mogen maken tussen koppels die wettelijk samenwonen en koppels die feitelijk samenwonen. Ik wil zelfs een stap verder gaan. Vandaag hebben heel wat mensen een LAT-relatie, die zeer duurzaam blijkt te zijn. Of ze wonen samen, maar kunnen door omstandigheden niet op hetzelfde domicilie wonen.

Mijnheer de minister-president, is het correct dat een personeelslid van de Vlaamse overheid geen recht heeft op omstandigheidsverlof wanneer de partner van een ouder overlijdt en deze laatste personen niet gehuwd of samenwonend met een samenlevingscontract waren? Is het ook correct dat partners met een LAT-relatie niet kunnen rekenen op omstandigheidsverlof als een van beide partners sterft? Zo ja, welke maatregelen zal de minister treffen om deze discriminatie weg te werken? Zijn er nog andere gelijkaardige situaties in het Vlaamse personeelsstatuut waar geen rekening wordt gehouden met de maatschappelijke evolutie op het vlak van gezinsvormen? Zo ja, welke maatregelen zult u treffen om deze discriminaties weg te werken?

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Mevrouw De Wachter, u stelt een vraag over de ouder van een personeelslid van de administratie die een partner heeft. En het is die partner die overlijdt?

Mevrouw Else De Wachter: Heel concreet gaat het over een stiefmama of -papa indien het koppel niet gehuwd is.

Minister-president Kris Peeters: Het antwoord op uw vraag in de huidige regelgeving is neen. Artikel X61 van het Vlaams personeelsstatuut bepaalt dat een personeelslid

recht heeft op omstandigheidsverlof naar aanleiding van het overlijden van een bloed- of aanverwant. Hierdoor kan omwille van het overlijden van de partner van een ouder van een personeelslid enkel omstandigheidsverlof worden toegekend als beiden door het huwelijk of een verklaring van wettelijke samenwoning met elkaar verbonden waren.

Wat de gebeurtenissen betreft zoals overlijden of bevaling die de partner van het personeelslid zelf treffen, is het niet vereist dat personeelslid en partner met elkaar verbonden zijn door het huwelijk of een verklaring van wettelijke samenwoning. Om recht te hebben op omstandigheidsverlof is het wel noodzakelijk dat beiden op hetzelfde adres zijn ingeschreven.

U hebt eerder al vragen gesteld over mogelijke discriminaties. Momenteel verrichten mijn juridische diensten een onderzoek om heel het Vlaamse personeelsstatuut te toetsen op mogelijke discriminaties, rekening houdend met de diversiteit aan samenlevingsvormen. In die screening wordt nagegaan of er sprake is van discriminatie in de gevallen die u hebt genoemd. Met discriminatie wordt een ongelijke behandeling van personen in eenzelfde situatie bedoeld. Deze screening van het gehele Vlaamse personeelsstatuut richt zich niet enkel op de gevallen die u vermeldt, maar richt zich op alle gezinsvormen. Aan de hand van de resultaten van deze screening zal duidelijk worden in welke bepalingen van het personeelsstatuut er sprake is van een ongelijke behandeling van personen in eenzelfde situatie.

Aansluitend op mijn antwoord op een eerdere vraag, wil ik erop wijzen dat onlangs twee dergelijke, ongelijke behandelingen in het personeelsstatuut werden weggewerkt. Dat was het geval bij meemoederschap van een contractueel personeelslid. Bij overlijden of hospitalisatie van de biologische moeder waarmee de statutaire of contractuele meemoeder samenwoont, wordt de resterende moederschapsrust omgezet in een periode van meemoederschapsverlof.

In de korte periode dat ik voor deze materie bevoegd ben, zijn er al twee discriminaties weggewerkt. Op basis van de algemene screening zullen we nagaan in welke mate er nog bijkomende aanpassingen moeten gebeuren.

Mevrouw de Wachter, in het voorbeeld dat u hebt aangehaald, is er geen recht op omstandigheidsverlof.

De voorzitter: Mevrouw De Wachter heeft het woord.

Mevrouw Else De Wachter: Mijnheer de minister-president, ik dank u voor uw antwoord. Ik heb begrepen dat de specifieke situatie zoals ik die heb geschetst mee zal worden onderzocht tijdens de screening. Wanneer zal die screening afgerond zijn?

Ik ben tevreden vast te stellen dat mijn twee vorige vragen over onder andere het meemoederschap ook aanleiding tot

onderzoek hebben gegeven. Ik ben dan ook hoopvol gestemd dat ook dit specifiek probleem over een aantal maanden opgelost zal zijn.

Ik vind het ook heel belangrijk dat er een algemene aanpak komt. Er zijn immers nog andere specifieke situaties binnen het personeelsstatuut, in het kader van nieuw samengestelde gezinnen. Er is dan ook dringend een update nodig om te voldoen aan de maatschappelijke realiteit.

Minister-president Kris Peeters: De screening is bezig en zal tegen de zomer klaar zijn. Het zal dus niet meer mogelijk zijn om die nog voor 7 juni om te zetten in beleidsbeslissingen. De volgende Vlaamse Regering zal dit verder moeten aanpakken.

De voorzitter: De heer Vermeiren heeft het woord.

De heer Francis Vermeiren: Ik heb veel respect voor de vraag van mevrouw De Wachter en voor allerlei triestige toestanden waarmee mensen in hun privéleven worden geconfronteerd.

Mijn vraag is echter hoe een normale mens dat doet in een normaal leven waar mensen elkaar begrijpen en een hart hebben voor elkaar. Wanneer bijvoorbeeld de stiefmoeder van hun partner is overleden, vragen zij aan hun baas of zij naar de begrafenis kunnen gaan. Zo gebeurt dat in mijn eigen gemeente. Zo ging dat in mijn jonge jaren, en zo gaat dat nog altijd.

Mijnheer de minister-president, u bent een goede minister-president, maar als ik denk aan de economische problemen van Vlaanderen, dan vind ik het wat bizar dat u op dit moment zoveel aandacht moet besteden aan menselijke problemen die eigenlijk in een handomdraai kunnen worden opgelost. Ik zou u veel liever bezig horen over GM of wat dan ook, in plaats van u te horen zeggen dat men dergelijke feiten menselijk moet oplossen. Als zich in een administratie, een openbaar bestuur of waar dan ook, een menselijk feit voordoet, dan moet degene die het voor het zeggen heeft, van de korporaal tot de generaal, dat op een menselijke manier oplossen. Dat moet niet altijd zijn zoals in het boekje is voorgeschreven. Men moet niet zeggen: u hebt verdriet, maar u mag geen verlof nemen. Dat wordt op veel plaatsen zo opgelost.

Mijnheer de minister-president, ik zou het appreciëren dat u nog veel meer energie zou steken in wat de werkelijke problemen van de dag zijn, en dat de mensen terug met hun beide voeten op de grond komen en wat menselijker zijn. Dat moest mij van het hart.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Joris Van Hauthem tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de stand van zaken in verband met het dossier van de niet-benoeming van de kandidaat-burgemeesters van Linkebeek, Kraainem en Wezembeek-Oppem

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik had graag de stand van zaken vernomen in het dossier van de kandidaat-burgemeesters van Linkebeek, Kraainem en Wezembeek-Oppem. U hebt tot tweemaal toe geweigerd de kandidaat-burgemeesters van deze drie gemeenten te benoemen.

U hebt naar aanleiding van de laatste niet-benoeming gezegd, zowel in de media als in het parlement, dat de mogelijkheid dat ze ooit nog zouden worden benoemd, openstaat. Als ze bij de verkiezingen die op til zijn, wel het rechte pad bewandelen wat betreft de formaliteiten en de toepassing van de omzendbrief-Peeters, bestaat alsnog een mogelijkheid dat ze worden benoemd. U kent daarover onze mening.

Mijnheer de minister, ik dacht dat het na een paar maanden tijd was om eens te vragen hoe het staat met dit dossier. Hebt u er weet van dat een of meerdere kandidaat-burgemeesters tegen uw beslissing beroep zouden hebben aangetekend bij de Raad van State?

Indien dat niet het geval is, is er al een nieuwe akte van voordracht van een kandidaat-burgemeester van een van de drie gemeenten ingediend? Zo ja, van wie en voor welke gemeente? Zo neen, hebt u de betrokken gemeentebesturen laten weten dat er best een nieuwe akte van voordracht van een kandidaat-burgemeester wordt ingediend, en liefst niet degenen die al zijn voorgedragen? U hebt dat trouwens na ons aandringen in het parlement gedaan na de eerste niet-benoeming. Toen hebt u een brief gestuurd met de mededeling dat u verwachtte dat er na uw beslissing een nieuwe voordracht zou worden ingediend. Is dat nu al dan niet gebeurd?

Wat gebeurt er als de gemeentebesturen beslissen om geen kandidaat-burgemeester meer voor te dragen? In dat geval zitten we wel in een bijzonder eigenaardige situatie. Die zou zich dan eventueel kunnen voordoen bij wat ik de reguliere gemeenten zou noemen, waar er geen problemen zijn. Wat indien er na een gemeenteraadsverkiezing gewoon geen kandidaat-burgemeester meer wordt voorgedragen? De vraag rijst wel in deze specifieke context.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer Van Hauthem, u kon waarschijnlijk niet raden dat deze zaak op dit ogenblik

weer hyperactueel is. Zoals u weet, heeft het FDF de burgemeesters weer van stal gehaald. Deze middag hebben ze een persconferentie georganiseerd waarbij ze aankondigen dat ze zich opnieuw zullen laten voordragen. Dat is voor mij niet meer dan de aftrap van de verkiezingen door het FDF. Zoals het zich laat uitschijnen in de verklaringen van Damien Thiery uit Linkebeek op de VRT-televisie, zouden ze zich niet aanpassen of geen nieuwe feiten stellen. Ik blijf op mijn lijn en blijf op de niet-benoeming.

Ik heb altijd gezegd dat men maar kan worden benoemd als men wetten, decreten en omzendbrieven, ook de omzendbrief-Peeters, toepast. Dan is er een nieuw feit, en dan moet dat worden geëvalueerd. Ik heb verwezen naar burgemeester Rolin van de gemeente Sint-Genesius-Rode. Ik zou het een geweldige overwinning voor Vlaanderen en de Vlaamse Regering vinden als de kandidaat-burgemeesters de omzendbrieven-Peeters zouden toepassen. Ze zijn echter opnieuw bezig met spelletjes te spelen. Ook parlementsleden en zelfs leden van de federale regering zijn erbij. Opnieuw: dit creëert geen verandering in mijn houding. Ik blijf op de lijn van de niet-benoeming als er geen nieuwe feiten komen en men halsstarrig blijft voortdoen zoals men bezig was.

Ik heb al tot tweemaal toe de drie door u genoemde kandidaat-burgemeesters formeel bij besluit niet benoemd, meer bepaald op 14 november 2007 en op 24 november 2008. Tegen deze niet-benoemingsbesluiten heeft geen van de drie betrokkenen beroep aangetekend bij de Raad van State. Het is zeer opvallend dat ze opnieuw verwijzen naar de Raad van Europa. Het gaat over een congres voor lokale besturen, een congres van burgemeesters, een politiek orgaan dat een politieke uitspraak doet die geen juridische of gerechtelijke effecten heeft. Als ze nog altijd vinden dat ik mij maar moet aanpassen, dan moeten ze maar naar de Raad van State stappen. Tot nader order hebben ze dat nog niet gedurfd. Blijkbaar gaan ze dat niet doen.

Na de eerste niet-benoeming hebben de gemeenteraden van de gemeenten Linkebeek, Kraainem en Wezembeek-Oppem de drie kandidaat-burgemeesters opnieuw voorgedragen. Uiteraard heb ik hen, aangezien de omstandigheden ten opzichte van de eerdere niet-benoeming niet gewijzigd waren, opnieuw niet benoemd, dat was op 24 november 2008.

Ondertussen heb ik geen nieuwe voordrachten meer ontvangen. Als de gemeenten geen nieuwe akten van voordracht indienen, betekent dit dat de thans zetelende waarnemende burgemeesters in die hoedanigheid in functie blijven, dus niet als effectief maar slechts als waarnemend burgemeester. Die gemeenten hebben geen effectief burgemeester, en er is één Franstalige schepen minder in het college. Ik laat me niet verleiden of provoceren om in de carrousel mee te draaien.

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Niets nieuws onder de zon. Maar blijkbaar gaat men de kandidaat-burgemeesters opnieuw voordragen.

Minister Marino Keulen: Dat werd vandaag aangekondigd op een persconferentie.

De heer Joris Van Hauthem: U gaat zich niet in de carrousel laten meeslepen, maar die is al aan het draaien! Of u dat nu graag hebt of niet. Men steekt nog maar eens een jeton in en de molen draait nog een toerke.

Minister Marino Keulen: Maar ik heb daar geen cent pijn van. Men heeft het altijd over die carrousel, maar wie lijdt daaronder? Zij zelf toch? Ze hebben daardoor een schepen minder en geen effectief benoemde burgemeester. De zaak is blijkbaar belangrijk genoeg om de hele generale staf van de Franstalige politiek van dit land te mobiliseren. Ze doen alleen maar zichzelf pijn, ik heb daar geen last van.

De heer Joris Van Hauthem: Ze doen zichzelf absoluut geen pijn! En u hebt daar geen last van? Ik zou daar als minister van Binnenlands Bestuur wel last van hebben. Ik zou als minister van Binnenlands Bestuur misschien toch uitgaan van het standpunt dat die carrousel wel eens moet stoppen. U laat de molen gewoon draaien, u staat erbij en u kijkt ernaar.

U zult wel een voordracht krijgen en die opnieuw verwerpen. De tweede keer dat u dat deed, ging dat gepaard met veel politieke moeite. We moeten elkaar geen Liesbeth noemen: de idee leefde om niets te doen. Er ontstond veel heibel binnen de Vlaamse Regering om tot die niet-benoeming te komen. U doet alsof u ze “uiteraard” niet hebt benoemd, maar zo simpel was het niet. Ik zei het al: de denkpiste bestond om niets te doen, niet te antwoorden en niet te beslissen.

U staat nu opnieuw voor dezelfde situatie. U trekt het zich niet aan. U vindt het dus normaal dat men in Vlaanderen met de voeten speelt van de voogdijoverheid? Ze mogen met uw voeten spelen, het kietelt, u kunt er zelfs nog om lachen in plaats van te zeggen “hou daar nu eens mee op”. Geen enkele gemeente in Vlaanderen kan zich permitteren wat die drie zich permitteren, precies omdat ze de steun genieten van – zoals u het noemt – de generale staf van de Franstalige politiek.

Dat is de zoveelste provocatie. U moet nu eens duidelijkheid scheppen. U gaat ze hoe dan ook niet benoemen. U moet eindelijk eens verder gaan. Dit kan zo niet blijven duren. U moet eindelijk de tuchtprocedure starten. U moet ervoor zorgen dat die eerste schepenen niet langer waarnemend burgemeester zijn en blijven. Ze beschikken over de volledige bevoegdheid van een effectief burgemeester. Dat zou pas een signaal zijn.

Dat zij één schepen minder hebben, raakt hen niet. Ze trekken zich dat niet aan. Ze rijden nog een rondje met Keulen, en Keulen laat dat gebeuren. Hij trekt zich dat niet aan. En de rechtsstaat, die bestaat dan plots niet meer omdat de generale staf van de Franstalige politiek daar nu eenmaal achter staat.

Ik vind dit een uitermate slap antwoord. Na de derde keer zou u toch moeten inzien dat het nu stilaan genoeg geweest is. Maar conclusies durft of wil u daar niet uit trekken.

Minister Marino Keulen: Er heeft mij niemand gecontesteerd betreffende de beslissing om niet te benoemen. De Vlaamse Regering zit ter zake helemaal op dezelfde lijn.

Ik blijf eveneens op mijn lijn staan. Zonder nieuwe feiten, zonder correcte toepassing van decreten, wetten en de omzendbrief-Peeters – bijvoorbeeld bij de komende verkiezingen en dat zou een geweldige overwinning zijn voor Vlaanderen – mogen ze het vergeten en blijft de niet-benoeming gehandhaafd.

U spreekt over een tuchtprocedure. U hanteert natuurlijk een ander schema dan ik om aan politiek te doen. Als men bijt, moet men vlees hebben. Daarmee citeer ik Eric Van Rompuy. De voordracht van de burgemeester gebeurt door de gemeenteraad. We kunnen die drie kandidaten geen tuchtprocedure aan hun broek smeren aangezien ze worden voorgedragen door de gemeenteraad. Tenzij men wil verliezen natuurlijk, en dan verliest men meer dan een tuchtprocedure. We zouden in de Rand symbolisch gezien veel verliezen tegenover de Franstaligen.

U pleit er dus voor om hen een grote overwinning te geven. In de randgemeenten is die tuchtprocedure volgens de bijzondere wet nog complexer dan in de rest van Vlaanderen. Men kan de voorgedragene geen tuchtprocedure aandoen omdat hij wordt voorgedragen.

De heer Joris Van Hauthem: Dat heb ik niet gezegd. Vindt u het logisch, mijnheer de minister, dat vier van die zes faciliteitengemeenten nog altijd geen bibliotheek hebben? Dat is wettelijk en decretaal verplicht! Er zijn geen jeugdbeleidsplannen, niks, nul. Ook waar ze toe verplicht zijn, doen ze niet. Er is sprake van onbehoorlijk bestuur en kennelijk wangedrag, en daarom moet u die tuchtprocedure starten.

Ik heb nooit gezegd dat u die procedure moet starten omdat ze voorgedragen worden. Neen, die tuchtprocedure moet er komen omwille van al wat ze ooit fout hebben gedaan en blijven doen, en niet alleen wat de kieswetgeving betreft.

Minister Marino Keulen: Ze zijn niet benoemd en ze blijven niet benoemd.

De heer Joris Van Hauthem: Proficiat. Intussen blijven ze waarnemend burgemeester en lopen ze nog altijd met een sjerp rond!

Minister Marino Keulen: Ze zijn lastig genoeg om niet te stoppen met de procedure. Als het zo eenvoudig zou zijn dat het in de praktijk allemaal geen verschil uitmaakt, dan begrijp ik niet waarom ze er zo'n heisa over maken.

De heer Joris Van Hauthem: Ze veroorzaken uiteraard die heisa. En u zegt dat u daar niets tegenover stelt. Zo kunnen we nog veertig jaar verder gaan.

En zelfs, mijnheer de minister, toen we hier amendementen op het Gemeentedecreet hebben ingediend die van algemeen belang waren, dus niet toegespitst op die drie specifieke gevallen, maar die evengoed van toepassing hadden kunnen zijn op andere gemeenten, hebt u gezegd dat u die niet zou goedkeuren. Had u dat wel gedaan, dan was u nu tenminste van die drie heerschappijen af geweest. Maar ook dat hebt u niet aangedurfd.

Ik herinner me de carrousel uit jaren tachtig met de heer Happart: benoeming, Raad van State, benoeming tenietgedaan, opnieuw een voordracht, Raad van State enzovoort. Wat was het resultaat? Dat de faciliteiten werden gebetonneerd in Voeren, in Komen en in de Rand! Happart was wel weg, maar de Franstaligen hadden wel hun slag thuisgehaald.

U moet me geen woorden in de mond leggen die ik niet heb uitgesproken. Ik had het niet over een tuchtprocedure naar aanleiding van een voordrachtsakte. Tijdens de plenaire vergadering van het Vlaams Parlement hebt u verschillende keren gezegd dat u een vuistdik dossier had en dat het ooit eens van uw bureau zou vallen. Hoe dik moet het zijn voor dat gebeurt? Hoe lang zal het duren vooraleer u echt iets zult doen en het niet alleen bij een niet-benoeming houden?

Minister Marino Keulen: De RTBF – zowel radio als tv – heeft me zonet geïnterviewd. Als u denkt dat ze over me denken als iemand zonder ruggengraat, dan hebt u het verkeerd voor. U moet eens luisteren hoe die interviews verlopen.

De heer Joris Van Hauthem: Mijn referentie is niet de RTBF.

Minister Marino Keulen: Net zomin als u mijn referentie bent.

De heer Joris Van Hauthem: Dat hoeft ook niet. Maar blijkbaar is de RTBF voor u de referentie. Wat men daar zegt, is voor u de maatstaf. Voor ons is dat niet zo.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Wim Van Dijk tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de problemen met betrekking tot de nieuwe erkenningsronde van moskeeën en de naleving van het erkenningsbesluit

De voorzitter: De heer Van Dijk heeft het woord.

De heer Wim Van Dijk: Mijnheer de voorzitter, vlak voor de Vlaamse verkiezingen wil de Vlaamse Regering in het algemeen en de minister van Binnenlands Bestuur in het bijzonder blijkbaar nog kost wat kost een reeks van zeventien bijkomende moskeeën erkennen.

De procedure hiervoor werd al een tijdje geleden opgestart. De snelheid waarmee men de erkenningen er alsnog poogt door te krijgen, leidt er evenwel toe dat met de geldende bepalingen omtrent de procedure werkelijk een loopje wordt genomen. In het najaar van 2008 stuurde de Vlaamse overheid de zeventien erkenningsdossiers van de nieuw te erkennen moskeeën door naar gemeenten en provincies voor advies. In het merendeel van de gevallen ging het om onvolledige dossiers, wat de administratie ook zeer goed beseftte. Soms, zoals het geval was in West-Vlaanderen, werd in het begeleidend schrijven zelfs letterlijk vermeld dat “de dossiers die voor advies worden doorgestuurd mogelijk niet volledig zijn” – en dat bleek soms nog een eufemisme.

De voorbeelden zijn legio. Ik geef een korte, niet-limitatieve opsomming. In Gent bleek de verplichte schriftelijke verklaring aangaande de taalwetgeving, het respect voor de mensenrechten enzovoort niet ondertekend. Voor wat het dossier van de provincie betreft, werd die zaak tijdens de adviesronde nog rechtgezet na het plaatsbezoek. Voor het dossier van de stad Gent bleef de niet-ondertekende schriftelijke verklaring gewoon in het dossier zitten. Ze was dus eigenlijk van nul en generlei waarde. In Heusden-Zolder ontbrak een financieel plan en een inventaris.

In Antwerpen waren de stukken in de dossiers gedaateerd, omdat er dossiers uit 2005-2006 werden gebruikt. Blijkbaar waren dat nog dossiers uit de vorige erkenningsronde, die toen niet in aanmerking waren genomen en die men nu uit de kast had gehaald om alsnog voor erkenning in aanmerking te komen. De stad Antwerpen zelf moest de update van de stukken coördineren om nog op tijd een advies te kunnen uitbrengen.

In het geval van de moskeevereniging Atakwa in Kortrijk bleek het dossier zelfs nagenoeg onbestaande te zijn en werd het pas na een plaatsbezoek min of meer in orde gebracht. In veel gevallen hadden de moskeeën geen behoorlijk financieel plan opgesteld en werd het begrip ‘maatschappelijke relevantie’ onvoldoende aangetoond.

Wel werd het dossier in de loop van de adviesprocedure wat aangevuld.

Dat deze dossiers in behandeling worden genomen zonder dat ze volledig zijn, is manifest in strijd met artikel 3, paragraaf 2, van het erkenningsbesluit van 30 september 2005, dat immers stelt: “Is het aanvraagdossier niet volledig, dan deelt de Vlaamse overheid dit aan de aanvrager mee en verzoekt hem het dossier te vervolledigen. Zij neemt de aanvraag in behandeling na ontvangst van al de ontbrekende dossierstukken”.

De omzendbrief BA 2006/04 van 10 maart 2006 stelt het nog scherper: “(...) Concreet betekent dit dat als één of meer stukken of inlichtingen die vermeld worden in artikel 2, paragraaf 2, (van het besluit) ontbreken, het dossier als ‘onvolledig’ wordt beschouwd, met als gevolg dat de aanvraag niet geregistreerd wordt en dus ook niet in behandeling wordt genomen. Een behandeling wordt pas mogelijk vanaf het ogenblik dat de ontbrekende stukken en inlichtingen zijn toegevoegd”. Dat lijkt me zeer duidelijk.

De werkwijze die de administratie bij deze erkenningsronde, en eigenlijk ook bij de vorige, heeft gevolgd, is manifest in strijd met deze bepalingen, zoals blijkt uit de praktijk en de uitgebreide briefwisseling die tussen de administratie en de gemeenten en provincies werd gevoerd. Ik heb verscheidene van dat soort brieven gezien in de dossiers die me werden bezorgd. Zo werd voor de West-Vlaamse moskeeën al een brief gestuurd met vraag tot advies, waarin te lezen stond dat twee van de drie dossiers ‘kortelings’ zouden worden doorgestuurd. Na telefonisch contact moest de leidend ambtenaar toegeven dat het dossier-Kortrijk nog zo goed als onbestaande was, maar dat zulks bij het plaatsbezoek zou worden rechtgetrokken. Dat lijkt me toch niet ernstig!

De plaatsbezoeken krijgen overigens op meer plaatsen een eigenaardig karakter. Ze dienen niet langer ter controle van een volledig ingediende aanvraag, maar worden gebruikt om het dossier juist te vervolledigen of om de moskeevereniging bij te staan in het opstellen en ‘juist interpreteren’ van de stukken, bijvoorbeeld voor wat betreft het criterium ‘maatschappelijke relevantie’. De administratie gaat haar boekje hier volledig te buiten: het is niet haar taak om de moskeeverenigingen die blijkbaar niet in staat zijn een goed dossier op te stellen, niet alleen met raad maar ook met daad bij te staan en alsnog over de streep te trekken.

De werkwijze schept ook enorme verwarring over het ingaan van de adviestertermijn van vier maanden. Die termijn is belangrijk, want als ze afloopt, wordt het advies geacht gunstig te zijn. Die termijn gaat in principe in vanaf de datum van het schrijven waarin om advies wordt verzocht, maar dikwijls was op dat moment het dossier nog niet in orde. Er werd dus een onvolledig dossier doorgestuurd. Het schrijven gold als begintermijn. Dat is

in elk geval in strijd met het besluit. De facto werd daarvoor de adviestertermijn ingekort.

In het flagrante geval van Kortrijk werd de startdatum eerst mondeling en daarna schriftelijk nog verlaet. In Oost-Vlaanderen weet men het eigenlijk niet meer en vraagt men in twee gevallen om ‘uitstel’, waar uiteraard helemaal niet in is voorzien. In het verslag van de deputatie aan de provincieraad wordt ook gewoon vastgesteld dat de wetgeving terzake niet wordt gevolgd. Er ontbreken immers een aantal stukken. In Antwerpen moest men zich blijkbaar reppen om nog op tijd binnen de gestelde termijn over een volledig dossier te kunnen oordelen.

Het feit dat de adviestertermijn al begint te lopen, maar dat gemeenten en provincies nog niet over volledige dossiers beschikken, is een aanfluiting van de regelgeving. Maar de minister onderschrijft die praktijk blijkbaar en vraagt zelfs in een schrijven aan de deputatie van Oost-Vlaanderen om enig begrip. Hij merkt nog op dat het feit dat de dossiers onvolledig zijn, geen beletsel mag vormen voor het laten ingaan van de adviestertermijn van vier maanden vanaf ontvangst van het toegestuurde dossier. Voor de duidelijkheid herhaal ik dat het dossier niet volledig was.

Mijn belangrijkste punt van kritiek is dat de procedure en regelgeving niet worden gevolgd, maar los daarvan blijken er ook nog een aantal inhoudelijke problemen te zijn. Ik wil niet ingaan op elk dossier afzonderlijk – dat zou ons veel te ver voeren –, maar toch wil ik een aantal zaken op een rijtje zetten. Er zijn ernstige vragen over de Nederlandskundigheid van een aantal imams en ook van een aantal voorzitters van die betrokken moskeeverenigingen, bijvoorbeeld in Waregem en Kortrijk. Dat blijkt ook uit het uiteindelijke advies van de West-Vlaamse provincieraad in het geval van Waregem. In dat advies wordt opgemerkt dat de imam enkel Arabisch en Frans spreekt. Dat lijkt mij een pertinent probleem.

Er zijn dus ernstige vragen over de Nederlandskundigheid, hoewel het moskeebestuur geacht wordt de wetgeving op het taalgebruik in bestuurszaken na te leven. Men kan zich dan ook afvragen wat de waarde is van die verklaring op eer waarbij iemand zegt de taalwetgeving te zullen naleven, terwijl zeer goed is geweten dat de betrokkene geen drie woorden Nederlands spreekt.

Van andere moskeeën zijn er aanwijzingen dat extremistische organisaties als Hizb ut-Tahrir, Jamaat Tabligh, Milli Görüs of Jongeren voor Islam er in alle openheid hun ideeën kunnen verkondigen. Nochtans moeten moskeeverantwoordelijken, vooraleer de erkenningsprocedure wordt gestart, een verklaring ondertekenen dat ze extremistische figuren weren uit hun moskee. Dat de Staatsveiligheid desgevallend maar moet ingrijpen bij een screening in de loop van de procedure lijkt mij al te gemakkelijk. Ik neem gemakshalve aan dat voor alle

dossiers al advies is gevraagd bij de Staatsveiligheid. Maar het lijkt mij toch logischer dat vooraleer dossiers voor advies worden doorgestuurd, de Staatsveiligheid die screening al heeft gedaan zodat men zich de moeite kan besparen voor dossiers waarvoor de Staatsveiligheid voorbehoud maakt.

Ook het probleem met Diyanet duikt weer op: Diyanet-moskeeën staan nog steeds volledig onder controle van de Turkse staat. De organisatie levert de imams die nog altijd via een roulatiesysteem om de vier jaar worden vervangen. Dat systeem is nog altijd van kracht. Bovendien legt Diyanet haar moskeeën een aantal regels op die een goede integratie in de weg staan. Zo besliste Diyanet dat haar moskeeën niet langer lid mogen zijn van lokale sociaal-culturele verenigingen. Dat lijkt mij meteen in strijd met het beginsel van de maatschappelijke relevantie.

Ook wat betreft de houding van een aantal moskeeënverenigingen ten aanzien van de vrouwelijke gelovigen kunnen er vragen worden gesteld. Een van die vragen lijkt mij zeer flagrant. De moskee in Oostende stelt boudweg dat de ter beschikking gestelde ruimte te klein is. Omdat mannen en vrouwen volgens het islamitische geloof niet in dezelfde ruimte hun geloof mogen belijden, is er derhalve in de huidige moskee geen plaats voor vrouwen. De vrouwelijke moslims kunnen dus niet naar de diensten. Voilà, einde verhaal. Dat lijkt mij er zo ver over. Nochtans heeft dit noch de stad Oostende, noch de provincie Oost-Vlaanderen belet om in het geval van deze moskee gunstig te adviseren.

De moskeeën slagen er nauwelijks in hun financiën op een rijtje te krijgen. De financiële planning in de dossiers is dikwijls een lachertje. Ze maken een summiere financiële planning, maar men houdt geen rekening met grote bouwwerken, zoals in Kortrijk. Dat was meteen de hoofdrede voor de provincie Oost-Vlaanderen om uitstel te vragen. De dossiers die voor advies naar Oost-Vlaanderen werden gestuurd, bleven financieel op alle punten in gebreke.

Van de vorige erkenningsronde onthouden we overigens dat geen enkele moskee subsidies kon verkrijgen, of wilde verkrijgen, dat laat ik in het midden, voornamelijk omwille van gebrekkige of onbestaande financiële planning. Dat zal bij deze lichting niet anders zijn, dat kan ik nu al voorspellen.

Dit alles noopt mij ertoe de volgende vragen te stellen. Mijnheer de minister, hoe kan het dat de erkenningsprocedure van moskeeën werd opgestart terwijl hun dossier onvolledig is? Is dit volgens u niet strijdig met artikel 3, paragraaf 2 van het erkenningsbesluit van 30 september 2005? Zijn de erkenningen die uit deze procedures volgen volgens u niet vatbaar voor vernietiging door de Raad van State? Vindt u het getuigen van behoorlijk bestuur dat lokale besturen adviezen dienen of

dienden af te leveren op basis van onvolledige dossiers? Dat bracht hen in de problemen, want hun termijn begon al te lopen. Ze hebben zich dus moeten reppen om op een ernstige manier adviezen af te leveren. Ik denk dat dat in sommige gevallen niet gelukt is.

Moskeebesturen streven weliswaar erkenning en financiering na, maar leveren hierbij blijkbaar geen of onvoldoende inspanningen om een behoorlijk erkenningsdossier in te dienen. Acht u het dan geen fout signaal om dan toch met de procedure door te gaan en om het zelfs in die mate te forceren dat die onvolledige dossiers al voor advies worden doorgestuurd?

Welke negatieve adviezen en eventuele vragen om uitstel, zoals in Oost-Vlaanderen, ontving u? Bent u ingegaan op de vraag om uitstel, iets wat in de procedure helemaal niet is voorzien? Zult u deze adviezen volgen en de moskeeën waarover een negatief advies werd afgeleverd bijgevolg niet erkennen?

Kan een moskee waarvan de imam niet Nederlandstalig is, erkend worden? Ik stel die vraag, want het is mijn persoonlijke mening dat het volgens het besluit absoluut niet kan. Blijkbaar is dit voor veel adviserende instanties, gemeenten, provincies minder een probleem.

Hetzelfde zou men kunnen opmerken in verband met de ongeloofwaardige behandeling van vrouwelijke gelovigen. Druist dit niet in tegen het erkenningsbesluit?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer Van Dijk, u maakt er uw werk van. Op een bepaald ogenblik dacht ik: "Hij slaapt in de moskee."

Paragraaf 2 van artikel 3 van het besluit van de Vlaamse Regering van 30 september 2005 houdende de vaststelling van de criteria voor de erkenning van de plaatselijke kerk- en geloofsgemeenschappen van de erkende erediensten bepaalt inderdaad dat, als een dossier dat wordt ingediend met het oog op het verkrijgen van een erkenning onvolledig is, de aanvragers hiervan in kennis worden gesteld en er wordt gevraagd dat ze hun dossier vervolledigen.

Er is echter geen wettelijk bezwaar tegen het inwinnen en verstrekken van informatie bij het vervolledigen van dossiers ter gelegenheid van het opstarten van de erkenningsprocedure. Dat gebeurt in casu ten aanzien van de tweede reeks erkende lokale islamitische geloofsgemeenschappen die een aanvraag voor erkenning indienden. Na de ontvangst van deze aanvragen heb ik inderdaad vastgesteld dat een aantal van deze dossiers onvolledig waren en stukken bevatten die al een aantal jaren oud waren. Dit laatste is onder meer ook het gevolg van het feit dat de aanvraagdossiers door de

plaatselijke geloofsgemeenschappen in eerste instantie werden bezorgd aan de Moslimexecutieve, die ze officieel voor erkenning zou indienen. Wellicht mede door de interne problemen binnen de Executieve heeft het indienen van de aanvragen vertraging opgelopen.

Om mij toe te laten met kennis van zaken een oordeel te vormen over de dossiers, heb ik medewerkers van mijn kabinet en ambtenaren van het Agentschap voor Binnenvlands Bestuur gevraagd om de moskeeën die om erkenning verzochten persoonlijk te bezoeken en om een uitgebreid onderhoud te hebben met de verantwoordelijken van deze moskeeën. Deze manier van werken heb ik ook toegepast bij de eerste reeks aanvragen, die hebben geleid tot zes erkenningen in 2007 en één erkenning in 2008. De ervaring van toen heeft me geleerd dat deze werkwijze functioneel was en tot de beste resultaten leidde. Deze methode toont ook de principiële bereidheid aan van de overheid om in goede verstandhouding samen te werken, vanzelfsprekend met respect voor de regelgeving.

Op deze ontmoetingen werd in eerste instantie aandacht besteed aan de wijze waarop de moskeeverenigingen zich binnen de lokale gemeenschap hebben geïntegreerd en hoe hun relaties met de plaatselijke overheid verlopen. Maar evengoed werd de moskeeverenigingen gevraagd om de ingediende dossiers te vervolledigen en nadere uitleg te verschaffen over bepaalde stukken uit het dossier. De verantwoordelijken van de moskeevereniging werden trouwens per brief op de hoogte gebracht van de informatie die op die ontmoetingsmomenten van hen werd verwacht.

Op deze ontmoetingen waren ook de provinciebesturen en de gemeentebesturen uitgenodigd die tot de gebiedsomschrijving van de desbetreffende moskeeverenigingen behoren. In de meeste gevallen waren zij ook effectief aanwezig, zodat zij tegelijkertijd met mijn medewerkers kennis konden nemen van de aanvullende elementen die werden aangebracht in de erkenningsdossiers. Van deze ontmoetingen werden steeds verslagen opgesteld die dan werden bezorgd aan de diverse instanties waaraan advies werd gevraagd. Zo konden de besturen met kennis van zaken en aan de hand van de aldus aangevulde dossiers, het hen gevraagde advies uitbrengen.

Het is geen fout, maar integendeel een positief signaal van de overheid om de lokale geloofsgemeenschappen te informeren over de erkenningsprocedures, ook al waren sommige dossiers in de aanvangsfase niet volledig.

Naar aanleiding van het onderzoek en op basis van de plaatsbezoeken werden de dossiers stelselmatig aangevuld en/of verduidelijkt. Daarbij houden we er rekening mee dat de erkenning van lokale islamitische geloofsgemeenschappen pas recent gebeurt. Zij hebben dan ook weinig ervaring op dat vlak en in hun relatie tot de overheid.

De adviezen lopen momenteel binnen, en de dossiers worden op dit ogenblik door de administratie onderzocht. Op basis van dat onderzoek zal ik beoordelen of een dossier, ook na de verduidelijkingen en aanvullingen, voldoende onderbouwd is om een erkenning te rechtvaardigen. Het is dus niet zo dat ik vlak voor de verkiezingen kost wat kost een reeks van zeventien bijkomende moskeeën wil erkennen, zoals u stelt, mijnheer Van Dijck. Het opstarten van de erkenningsprocedures en het onderzoek van de aanvragen betekent niet dat in alle ingediende dossiers ook een erkenning zal worden verleend. In een eerste reeks is trouwens een moskee uit Antwerpen niet erkend en is er eentje met vertraging erkend.

Mijnheer Van Dijck, uw voorganger, de heer Rob Verreycken, heeft meermaals beweerd dat ik tweehonderd moskeeën zou gaan erkennen. Enige overdrijving is uw geleidingen dan ook niet vreemd.

U zegt verder dat aan lokale besturen gevraagd wordt om adviezen af te leveren op basis van onvolledige dossiers. Ik heb al verduidelijkt dat de lokale besturen aan wie een advies werd gevraagd ook uitgenodigd werden bij de plaatsbezoeken. Zij hebben kennis kunnen nemen van de verduidelijkingen en aanvullingen die de verantwoordelijken van de moskeeverenigingen hebben aangebracht. De stukken die de moskeeverenigingen aanvullend bezorgden, werden onmiddellijk ook aan de gemeenten en provincies bezorgd, onder meer met het oog op het uitbrengen van een onderbouwd advies.

Ik heb er ook geen probleem mee dat de adviesverlenende overheden, als dat nodig is, uitstel vragen voor het uitbrengen van hun advies, indien zij pas in een later stadium beschikken over een vervolledigd dossier, eventueel na de plaatsbezoeken.

Er is momenteel een vraag tot uitstel van adviesverlening van de provincieraad van Oost-Vlaanderen in twee concrete dossiers, met name voor de moskee El Fourkan uit Ronse en moskee Tevhid Camii uit Gent. Verder is er een negatief advies van de gemeenteraad van Waregem in het dossier van de El Azhar-moskee en van de gemeenteraad van Antwerpen in de drie ingediende erkenningsdossiers, voor de moskeeën Imami Buhari, Attaqua en El Mohsinien. De provincieraad van Antwerpen gaf eveneens een ongunstig advies in het dossier van de Attaqua-moskee. Een vierde adviesaanvraag voor de stad Antwerpen, met name voor de moskee El Nour, werd ingetrokken door de moskeevereniging zelf. In de andere dossiers zijn de adviezen gunstig of werd nog geen advies ontvangen.

Momenteel onderzoekt de administratie de dossiers. Ik heb de resultaten nog niet ontvangen en kan dan ook geen antwoord geven op uw vraag of ik rekening zal houden met de negatieve adviezen. Ik wens immers de

dossiers in hun geheel te beoordelen. Bovendien ontving ik nog in geen enkel dossier een reactie van het federale ministerie van Justitie, met name de Staatsveiligheid. Dat is voor mij ontzettend belangrijk. Dat is ook de reden waarom ik met twee dossiers heb gewacht en ook uit de eerste reeks nog steeds een moskee niet heb erkend. Zoals ook bij de eerste reeks aanvragen gebeurde, ga ik niet tot erkenning over vooraleer ik in het bezit ben van deze adviezen. Een negatief advies zal een belangrijk beoordelingsgegeven zijn bij de finale beoordeling.

Momenteel heeft geen enkele moskeevereniging een officieel aangestelde imam. Deze aanstelling is trouwens een federale bevoegdheid. De eventuele aanstelling kan overigens pas gebeuren na de erkenning van de desbetreffende moskeevereniging. Uw vraag is dan ook voorbarig. Als de moskeevereniging erkend en de imam aangesteld is, moet de imam een inburgeringscursus volgen en het Nederlands leren. Als de imam die na de erkenning officieel zou worden aangesteld, niet voldoet aan de inburgeringsvereisten, kan dat een reden zijn om de verleende erkenning in te trekken.

De voorzitter: De heer Van Dijk heeft het woord.

De heer Wim Van Dijk: Mijnheer de minister, het zal u niet verbazen dat uw antwoord mij niet echt bevredigt. Ik had het verwacht omdat u ook eerder al signalen had gegeven dat u achter het niet volgen van de wettelijke procedure staat.

U bent begonnen met te zeggen dat ik mijn huiswerk heb gemaakt. Dat was echter niet altijd zo eenvoudig. Ik stel immers vast dat het controlerecht van het parlement enigszins werd bemoeilijkt. We hebben reeds op 11 februari de dossiers opgevraagd bij het Agentschap voor Binnenlands Bestuur. Net als bij de vorige erkenningsronde hebben we dat niet gekregen binnen de gestelde termijnen en zijn we in beroep moeten gaan. Gisteren kwam het bericht dat de aanvraagdossiers worden gekopieerd en me eerstdaags bezorgd zullen worden. Dat maakt het werken, onderzoeken en opstellen van dergelijke interpellaties niet zo gemakkelijk.

Ik stel vast dat ik niet de enige ben die denkt dat de regelgeving hier met de voeten is getreden. Ook de deputatie van Oost-Vlaanderen geeft in haar verslag aan de provincieraad dezelfde en mijns inziens de enige juiste interpretatie van het erkenningsbesluit en van die omzendbrief, met name dat de volgorde moet worden gerespecteerd en dat de aanvraagdossiers volledig moeten zijn voor ze kunnen worden geregistreerd en doorgestuurd voor advies.

Nu zijn dossiers die niet volledig waren, toch doorgestuurd, en pas tijdens de daaropvolgende weken, na plaatsbezoeken en dergelijke, vervolledigd. Het gaat er niet om dat de vertegenwoordigers van de desbetreffende

gemeente of provincie daarbij aanwezig zijn, de vraag is of dit al dan niet volgens de regelgeving gebeurt.

Ik denk dat we manifest in strijd zijn met de regelgeving, te meer daar die adviestermijn dan al begint te lopen. Dat maakt het er voor de gemeenten, steden en provincies niet gemakkelijker op. U zegt in dat geval geen probleem te hebben met de vraag om uitstel. Van uitstel is echter geen sprake in de regelgeving, het besluit of de omzendbrief.

Men kan daar coulant mee omgaan maar gaande de procedure is er een probleem want het dossier is onvolledig. Wanneer men dan om uitstel verzoekt, dan wordt daar eventueel op ingegaan.

Dat is toch niet ernstig. Er is een procedure, de dossiers mogen pas vertrekken wanneer ze volledig zijn. In dat geval moet niet met uitstel worden gewerkt en moet er niet gefreeweeld worden.

Wat me in dit verhaal verbaast, is de snelheid waarmee er plots gewerkt moet worden.

U zegt dat de dossiers beoordeeld worden aan de hand van de criteria. Het verbaast me dan ook dat u zegt dat uit die dossiers kan blijken dat bepaalde imams of voorzitters van moskeeverenigingen nog niet Nederlandstalig zijn. U wilt dit echter rechte trekken want die mensen moeten inburgeren en Nederlands leren. Dan rijst de vraag wie dat achteraf zal controleren: u, de provincies, de gemeenten?

En eigenlijk is dat het punt niet. Van personen die een verklaring op eed afleggen dat ze de taalwetgeving zullen respecteren, mag op voorhand worden geëist dat ze Nederlandstalig zijn, zeker wanneer het gaat om de verantwoordelijken van de moskeeverenigingen en de imams. Dat is een voldoende reden om die dossiers negatief te beoordelen, ook wat de houding ten opzichte van vrouwelijke gelovigen betreft. Het citaat dat ik heb voorgelezen over Oostende, moet al meteen een reden zijn om die moskee niet te erkennen.

Mijnheer de minister, u zegt dat het voor u heel belangrijk is wat de Staatsveiligheid daarover denkt. Ik wil dat graag geloven, maar uiteindelijk blijkt dat zowat het enige criterium te zijn. Ook in de vorige ronde was dat het geval. Die dossiers mangelden aan alle kanten. Er waren ook dossiers bij waarvan ieder normaal mens zou zeggen dat ze niet zouden mogen erkend worden. Het enige criterium dat nog overbleef voor de minister was of de Staatsveiligheid een positief of een negatief advies had afgeleverd. In de gevallen dat het een positief advies was – in het ene geval dan nog een beetje met uitstel – werden de moskeeën erkend. In het ene geval waar de Staatsveiligheid nog helemaal niets heeft geadviseerd, is het dossier uiteindelijk niet erkend.

Ik vrees dat het voor deze erkenningsronde hetzelfde liedje zal zijn, namelijk dat alle criteria die in het erkenningsbesluit staan, er uiteindelijk niet toe doen: zolang de Staatsveiligheid positief adviseert, kan heel de rij moskeeën worden erkend. Ik vind dat een aanfluiting van de regelgeving. Ik zei het al: voor de snelheid waarmee dit moet passeren, is er voor mij slechts één rationele uitleg en die is dat de minister een nieuwe groep kiezers wil aanspreken.

Ik kondig een met redenen omklede motie aan.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Wordt vervolgd. Ik denk niet dat dit de laatste interpellatie is van de heer Van Dijk.

Met redenen omklede motie

De voorzitter: Door de heer Van Dijk werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie aangekondigd. Ze moet zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Else De Wachter tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de tijdelijke vervanging van de voorzitter van de gemeenteraad

De voorzitter: Mevrouw De Wachter heeft het woord.

Mevrouw Else De Wachter: Mijnheer de minister, volgens het nieuwe Gemeentedecreet is van rechtswege de voorzitter van de gemeenteraad niet gelijk aan de burgemeester en kan de volle autonomie van de raadsleden zijn rol spelen. Als men expliciet beslist dat de voorzitter van de gemeenteraad niet de burgemeester is, gebeurt dat om die autonomie te vrijwaren en veel meer slagkracht te geven aan de gemeenteraad.

Als de voorzitter moet worden vervangen, komt het raadslid met de meeste anciënniteit in aanmerking om de voorzitter te vervangen. Concreet kan dit betekenen dat als de burgemeester niet de voorzitter is, maar wel degene met de meeste anciënniteit, de burgemeester optreedt als voorzitter van de gemeenteraad. De gemeentebesturen die expliciet hebben gekozen om de burgemeester niet te laten optreden als voorzitter, zouden dit gegeven willen respecteren.

Mijnheer de minister, moet artikel 8, paragraaf 4, strikt worden geïnterpreteerd? Of kan de gemeenteraad

beslissen dat de tijdelijke vervanging van de voorzitter van de gemeenteraad gebeurt door het gemeenteraadslid met de meeste anciënniteit maar dat niet behoort tot het college van burgemeester en schepenen, zich hierbij beroepend op zijn intentie tijdens de installatievergadering en zoals inhoudelijk ondersteund in de memorie van toelichting?

De voorzitter: De heer Verfaillie heeft het woord.

De heer Jan Verfaillie: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, bij de opmaak van het Gemeentedecreet hebben wij heel specifiek gekozen voor zoveel mogelijk autonomie en zo veel mogelijk 'het kan, maar het moet niet'. De voorzitter van de gemeenteraad kan de burgemeester zijn, maar kan ook een raadslid zijn. In mijn gemeente hebben we er heel specifiek voor gekozen om deze functie te laten vervullen door een raadslid. Ik vind dat trouwens zeer goed, want de burgemeester heeft dan meer de handen vrij om het beleid te verdedigen en hij moet minder de debatten leiden. Ik vind dit een zeer positieve evolutie.

Indien er is geopteerd voor een raadslid, is er in het Gemeentedecreet in niets voorzien in verband met een plaatsvervangend voorzitter. Er staat alleen in dat de voorzitter wordt gekozen door de gemeenteraad. Ook als het de burgemeester is, moet die verkozen worden als voorzitter. Er wordt geen plaatsvervangend voorzitter gekozen. Wij hebben dienaangaande – en de minister kan hiervan getuigen – heel specifiek gekozen voor de verkiezing van een voorzitter, maar niet van een plaatsvervangend voorzitter. Het lijkt me nogal logisch dat het oudste lid, ook als dat toevallig de burgemeester is, die ene of enkele gemeenteraden voorziet.

Ik kan de vraag van mevrouw De Wachter wel begrijpen omdat het voorzitterschap van de gemeenteraad dikwijls als pasmunt in coalitiebesprekingen gebruikt wordt. De voorzitter is van een bepaalde partij, en als die een of twee maanden ziek valt, dan wordt men geconfronteerd met een voorzitter van een andere politieke partij. Ik kan me wel inbeelden wat het probleem van mevrouw De Wachter is. Ik stel vast dat heel wat steden en gemeenten ondertussen tweeënhalf jaar functioneren, en ik heb daar nog geen klachten over gehoord. Waarom een systeem wijzigen dat functioneert?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Ik herken de vraag, want ik ben zelf voorzitter van een gemeenteraad. Als ik er niet kan zijn – maar ik ben er altijd, op een keer na – word ik vervangen door het raadslid met de meeste anciënniteit, en dat is iemand uit de oppositie. Het is iemand met ondertussen 32 jaar ervaring, en hij wil zich daar niet aan laten kennen. Ik heb achteraf van iedereen gehoord dat hij dat uitermate correct heeft gedaan.

Het is iets dat we in een evaluatie zouden kunnen bekijken, maar het is niet acuut.

Artikel 8, paragraaf 4, tweede lid, van het Gemeentedecreet bepaalt dat het gemeenteraadslid met de meeste anciënniteit het voorzitterschap van de gemeenteraad waarneemt als de voorzitter tijdelijk afwezig is. Doordat het mensen zijn met een lange anciënniteit, zullen ze zich niet laten verleiden tot spelletjes. Als je 30 jaar in een gemeenteraad zit, ga je niet het kind uithangen. Het zijn ook vaak de oudste mensen van de gemeenteraad.

Dit artikel is erg duidelijk en laat geen ruimte voor interpretatie. De gemeenteraad kan op dit vlak dan ook geen beslissing nemen om hiervan af te wijken, en het artikel moet dus inderdaad strikt geïnterpreteerd worden. Onze gemeentelijke organisatie is monistisch van aard. Bij de uittekening van het Gemeentedecreet werd deze organisatievorm verkozen boven de dualistische, waarbij de leden van het college van burgemeester en schepenen geen lid kunnen zijn van de gemeenteraad. De consequentie van de keuze voor een monistisch model is dat het oudste gemeenteraadslid die de voorzitter bij de tijdelijke afwezigheid moet vervangen, tevens een lid kan zijn van het college van burgemeester en schepenen en ook een lid kan zijn van de oppositie.

Van de 308 gemeenten zit in 204 gemeenten de burgemeester de raad voor, terwijl veertien gemeenteraden worden voorgezeten door een schepen en 90 gemeenteraden door een gemeenteraadslid. Als men ooit nog zou denken aan een evaluatie, kan dat worden meegenomen. Het is echter geen acuut probleem. Bovendien staat anciënniteit meestal voor een zekere bezadigdheid en professionaliteit.

De voorzitter: Mevrouw De Wachter heeft het woord.

Mevrouw Else De Wachter: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Uiteraard is dit geen acuut probleem, maar een praktisch probleem dat zich kan voordoen.

Ik wil beklemtonen dat het me niet gaat over de anciënniteit, maar over de gevallen waar de burgemeester toch zou moeten optreden als voorzitter van de gemeenteraad. Het heeft niets te maken met het feit dat zich een probleem zou voordoen over wie het meeste anciënniteit heeft, dat is geregeld, dat is geen probleem. Indien ervoor wordt gekozen dat de burgemeester geen voorzitter is van de gemeenteraad, zou je dat op een dergelijk ogenblik moeten kunnen doortrekken.

Het is een praktisch en geen acuut probleem, dat zeker in de evaluatie eens kan worden bekeken.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jef Tavernier tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de interpretatie van artikel 30, §1 van het Gemeentedecreet

De voorzitter: De heer Tavernier heeft het woord.

De heer Jef Tavernier: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, het Gemeentedecreet kan voor velen een saaie en dorre materie lijken, maar we stellen vast dat het in zijn toepassing een uitermate boeiend gegeven kan zijn.

Soms denk je dat een tekst af en duidelijk is, maar soms word je geconfronteerd met toepassingen en interpretaties waarbij je je vragen kunt stellen. Daarom permitteer ik me drie van dergelijke vragen te formuleren waar op het terrein hier en daar discussie over bestaat.

Artikel 30, paragraaf 1, van het Gemeentedecreet stelt dat de gemeenteraadsliden recht van inzage hebben in alle dossiers, stukken en akten die het bestuur van de gemeenten betreffen. De praktische uitwerking wordt geregeld via het huishoudelijk reglement. Daar staat in hoe de aanvraag moet gebeuren, welke formulieren men moet invullen enzovoort. Soms rijzen daarbij echter problemen.

Een bepaald gemeenteraadslid kreeg te horen dat hij een dossier niet kon inkijken omdat hij belanghebbende was. Volgens mij blijkt uit het Gemeentedecreet dat op het inzagerecht geen beperkingen staan. Uiteraard moet men de deontologie in acht nemen. Men mag natuurlijk geen geheime zaken openbaar maken. Men is gebonden aan een zekere discretieplicht.

Sommige huishoudelijke reglementen bepalen dat men de vraag om inzage – bijvoorbeeld van een milieuaanvraag of een stedenbouwkundige aanvraag – in het dossier vermeldt, en de betrokkene(n) hiervan schriftelijk op de hoogte brengt. Dat laatste vind ik wat eigenaardig. Ik heb er geen probleem mee dat de vraag om inzage wordt vermeld in het dossier, maar de betrokkene(n) op de hoogte brengen, lijkt mij een stap verder te gaan. Wie is er allemaal betrokken? Dat is al een praktisch probleem. Bovendien lijkt me dat een beetje intimiderend. Het zou op die manier kunnen worden gebruikt. Waarom zou dat er anders in staan?

Kan men inderdaad inzagerecht weigeren aan een gemeenteraadslid? Bestaan daar redenen voor? Kan dat omdat hij belanghebbende zou zijn?

Is het normaal en aanvaardbaar dat men bij inzage van documenten de betrokkene(n) op de hoogte brengt? Gebeurt dat effectief?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Dit is een interessante vraag om uitleg. Het zegt iets over de bedrijfscultuur op bepaalde gemeentehuizen.

Het inzagerecht van de gemeenteraadsleden dat werd vastgelegd in artikel 30, paragraaf 1, van het Gemeentedecreet, kan op geen enkele wijze beperkt worden. Het is dan ook onmogelijk dat het inzagerecht van een gemeenteraadslid beknot wordt omdat hij een belanghebbende is of zou kunnen zijn.

Uiteraard dragen de gemeenteraadsleden wel zelf een verantwoordelijkheid voor het verantwoord gebruik van de inlichtingen die zij door het uitoefenen van hun inzagerecht hebben bekomen. Zij moeten het beroepsgeheim in acht houden, bepaald in artikel 458 van het Strafwetboek, en kunnen burgerrechtelijk aansprakelijk worden gesteld voor eventuele schade voortvloeiend uit het onverantwoord gebruik van informatie waarover zij beschikken, bepaald in artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek.

Op basis van artikel 40, ten vierde, van het Gemeentedecreet, bepaalt de gemeenteraad in zijn huishoudelijk reglement de voorwaarden voor het inzagerecht. Op basis van dit artikel is het mogelijk dat het huishoudelijk reglement voorschrijft dat er een register wordt aangelegd waarin wordt bijgehouden welk gemeenteraadslid welk stuk heeft ingezien of er een afschrift van heeft gevraagd. Het kan echter niet dat degenen waarop het ingekeken dossier betrekking heeft, hiervan op de hoogte worden gebracht. Men zou dat inderdaad kunnen zien als een vorm van intimidatie. Zoals ik eerder al zei, dragen de gemeenteraadsleden immers zelf een persoonlijke verantwoordelijkheid bij het uitoefenen van hun inzagerecht.

De voorzitter: De heer Tavernier heeft het woord.

De heer Jef Tavernier: Ik dank u voor uw duidelijk antwoord, mijnheer de minister.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jef Tavernier tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de draagwijdte van artikel 25 van het Gemeentedecreet

De voorzitter: De heer Tavernier heeft het woord.

De heer Jef Tavernier: Gemeenteraden zijn vaak rustige, saaie vergaderingen. Nu en dan laaien de emoties wel eens op. Dat is eerder uitzonderlijk. Soms wordt het publiek daar inhoudelijk bij betrokken, maar enkel de

raadsleden hebben spreekrecht. Het publiek is toehoorder, geen participant.

Het Gemeentedecreet omvat regels voor het verloop van de gemeenteraad. De voorzitter moet de orde handhaven. Als het publiek tekenen van goed- of afkeuring laat blijken, kan het tot de orde worden geroepen, en eventueel uit de raadzaal worden verwijderd. Ik meen te hebben begrepen dat de voorzitter dat niet kan doen met gemeenteraadsleden. In extremis kan hij de vergadering schorsen als een raadslid te ver gaat, maar verwijderen van een stemgerechtigd lid van het wet-gevend orgaan kan volgens mij niet. Dat zou betekenen dat men de stemverhouding beïnvloedt.

Kan het huishoudelijk reglement bepalen dat de voorzitter een raadslid kan uitsluiten van verdere deelname aan de vergadering en kan laten verwijderen door de ordediensten? (*Opmerkingen*)

Natuurlijk, zelfs een schorsing is al verregaand en uitzonderlijk. Kan de eventuele verwijdering van een raadslid in een reglement staan en worden uitgevoerd? Volgens mij kan dat niet omdat het over stemgerechtigde personen gaat.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: De Raad van State heeft daar al uitspraken over gedaan. “De bepalingen in een reglement van orde die aan de voorzitter de bevoegdheid verlenen om een raadslid dat de sereniteit verstoort, uit de vergadering te verwijderen, zijn niet in verhouding met de aan de voorzitter toegekende rechten en is dus niet als een bijkomende maatregel te beschouwen.”

Men kan iemand die stomdronken is en de boel op stelten zet, wel vragen om zijn mond te houden of de vergadering te verlaten, maar de voorzitter heeft niet de autoriteit om zo iemand manu militari buiten te zetten. Dat mag hij niet.

De voorzitter van de gemeenteraad is inderdaad bevoegd om de orde in de vergadering te handhaven. Hij kan daarbij beslissen om toehoorders die de orde tijdens de zittingen van de gemeenteraad verstoren, uit de raadzaal te laten verwijderen. Hij heeft echter niet diezelfde bevoegdheid ten overstaan van gemeenteraadsleden. Het raadslid kan door de voorzitter wel tot de orde geroepen worden, maar noch de voorzitter, noch de raad zelf, mag het raadslid uit de vergadering doen verwijderen. Dit is een bescherming van de democratische instellingen. Het raadslid dat de orde verstoort, kan zich wel bloot stellen aan strafrechtelijke vervolging wanneer zijn woorden of daden onder de toepassing van het Strafwetboek vallen.

We hebben het niet over zatte mensen of mensen die door het lint gaan, maar over mensen die kritisch zijn

en verder gaan dan de meerderheid zou willen. Ik hoop dat iemand zomaar buitenzetten en manu militari uit de vergadering verwijderen nergens in Vlaanderen gebeurt, ook niet in die ene gemeente.

De voorzitter: De heer Tavernier heeft het woord.

De heer Jef Tavernier: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw duidelijk antwoord. Het gaat er natuurlijk niet om of dit is gebeurd, maar over het feit dat het in een reglement staat. Het staat, jammer genoeg, in bepaalde reglementen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jef Tavernier tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de indiening van amendementen op ontwerpen van besluit van een gemeenteraad

De voorzitter: De heer Tavernier heeft het woord.

De heer Jef Tavernier: Mijnheer de minister, er zijn een aantal agendapunten van de gemeenteraad waarbij een toelichtende nota en een voorstel van beslissing hoort. Dat is zo voor de meeste agendapunten. Ofwel komen ze van het college van burgemeester en schepenen, ofwel zijn het toegevoegde punten.

In om het even welke assemblee kan men op het voorstel van beslissing amendementen indienen. Dat gebeurt in het federale parlement, in het Vlaams Parlement, in de gemeente- en provincieraden enzovoort. Dat wordt meestal geregeld in het huishoudelijk reglement. Dat is ook zo in het Vlaams Parlement. Het recht om amendementen in te dienen, staat, volgens mij terecht, niet expliciet in het Gemeentedecreet. Het is nu eenmaal de normale gang van zaken. Het is een element van het wetgevende werk.

Het feit dat amendementen ingediend kunnen worden, staat wel in het model van huishoudelijk reglement van de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten, waar nogal wat gemeenten zich op baseren om een eigen huishoudelijk reglement op te stellen, specifiek aangepast aan de gemeente.

Uit mijn wetgevende praktijk stel ik vast dat het recht van amendementen nogal absoluut is en, binnen bepaalde afspraken, tot het laatste moment kan worden gebruikt. Ik denk bijvoorbeeld aan de commissies, waarbij men duidelijke afspraken maakt dat amendementen tot een bepaald moment ingediend kunnen worden, maar ze kunnen in alle geval ingediend worden in de loop van een bespreking en, normaal gesproken, tot

het afsluiten van de bespreking. Dus tot net voor men tot de stemming overgaat.

Vandaar dat sommige bepalingen in huishoudelijke reglementen merkwaardig zijn. Men stelt dat dagen op voorhand, dus voor de vergadering, amendementen ingediend moeten worden om ontvankelijk te zijn.

Mijnheer de minister, kan men die beperking, met name de verplichting om amendementen voorafgaand aan de discussie in te dienen, invoeren?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer Tavernier, ik kan u geruststellen en hoop dat dit niet bestaat in bepaalde gemeenten, ook niet in die ene gemeente.

Artikel 21 van het Gemeentedecreet bepaalt inderdaad dat bij elk agendapunt van de gemeenteraad een toelichtende nota en een voorstel van beslissing moet worden gevoegd. Door de wijziging van het Gemeentedecreet bij decreet van 23 januari 2009 worden de woorden ‘toelichtende nota bij elk agendapunt, alsook de voorstellen van beslissing’ vervangen door de woorden ‘toegelicht voorstel van beslissing’. Deze wijziging is echter nog niet van kracht, maar zelfs bij de inwerkingtreding van deze wijziging blijft uw vraag uiteraard pertinent.

Het Gemeentedecreet gewaagt niet van amendementen. Dat zal ook niet het geval zijn na de inwerkingtreding van de wijzigingen. Het is dus een zaak van de gemeenteraad om een en ander te regelen in zijn huishoudelijk reglement.

Een amendement – en ik denk dat alle collega’s, met de politieke ervaring die we ondertussen samen hebben, dit zullen bijtreden – is een voorstel om de tekst van het voorstel van beslissing te wijzigen. Het komt mij niet onlogisch voor dat er, na het horen van de besprekingen omtrent een bepaald punt op de gemeenteraadszitting zelf, visies kunnen ontstaan die er zouden kunnen toe leiden om het ingediende voorstel van beslissing te wijzigen. Er kan dus geen verplichting opgelegd worden om amendementen vier dagen voor de vergadering aan de agenda toe te voegen.

Wat het model van huishoudelijk reglement van de VVSG betreft, stelt artikel 18 van dat model enkel dat de amendementen voor de hoofdvraag ter stemming worden gelegd. Ook dat is logisch. Dat systeem wordt trouwens ook toegepast in het Vlaams Parlement.

De voorzitter: De heer Tavernier heeft het woord.

De heer Jef Tavernier: Mijnheer de minister, ik dank u voor het antwoord.

We hanteren inderdaad het systeem dat eerst over amendementen wordt gestemd en dan over het corpus. Op Europees niveau is het omgekeerd, maar dat is om andere redenen.

Uw antwoord is voor mij duidelijk. Ik moet erbij zeggen, mijnheer de voorzitter, dat ik eigenlijk betreurt dat ik genoodzaakt ben om dergelijke vragen te stellen.

De voorzitter: Mevrouw De Lobel heeft het woord.

Mevrouw Hilde De Lobel: Mijnheer de voorzitter, ik wil nog een kleine preciserende vraag stellen, want het hangt dikwijls af van het woordgebruik waar een specifiek geval al dan niet onder valt.

Als een huishoudelijk reglement van een gemeente- of districtsraad bepaalt dat een amendement altijd schriftelijk moet worden voorgelegd – waar zeker voordelen aan verbonden kunnen zijn, want dan weet men waarover men spreekt –, kan dat dan ook nog ter plaatse gebeuren?

Mijnheer de minister, als ik u goed heb begrepen, moet men desnoods even een schorsing kunnen vragen om het amendement uit te schrijven, maar kan men zich daarop beroepen om het amendement af te voeren?

Minister Marino Keulen: Mevrouw De Lobel, u geeft zelf vraag en antwoord. Dat kan inderdaad staande de vergadering gebeuren. Men kan wel vragen om dat schriftelijk te doen, maar men kan als raadslid een schorsing van bijvoorbeeld enkele minuten vragen om de redactie van het amendement in orde te brengen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jan Verfaillie tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de medeondertekening door de gemeentesecretaris van de akten van de burgemeester

De voorzitter: De heer Verfaillie heeft het woord.

De heer Jan Verfaillie: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, artikel 182, paragraaf 2, van het Gemeentedecreet stelt dat de reglementen en verordeningen worden ondertekend door de burgemeester en medeondertekend worden door de gemeentesecretaris. Op dat vlak is er geen enkele verandering ten opzichte van de nieuwe Gemeentewet.

Niettemin rijzen enkele vragen over de bepaling dat reglementen, verordeningen, beslissingen en akten van de burgemeester moeten worden medeondertekend door

de gemeentesecretaris. Tal van akten van de burgemeester worden opgemaakt – en tot nu toe alleen ondertekend door de burgemeester – in het kader van de Vlaamse regelgeving, denken we maar aan VLAREM en de Vlaamse Wooncode.

Blijkbaar interpreteert de rechtspraak dat als een strikte vormvereiste, aangezien een beslissing van de burgemeester tot ongeschiktverklaring van een woning, door belanghebbenden aangevochten voor de rechtbank, al aanleiding gaf tot nietigverklaring wegens de niet-medeondertekening door de gemeentesecretaris. Ik werd met zo'n geval geconfronteerd, mijnheer de minister. Tot op heden ondertekenden ik en alle collega's dat alleen. De Wooninspectie maakte er ons echter attent op dat de handtekening van de burgemeester alleen niet volstaat en dat de gemeentesecretaris mee dient te ondertekenen, aangezien dat al aanleiding gaf tot een nietigverklaring.

Mijnheer de minister, bent u ervan op de hoogte dat beslissingen van de burgemeester al nietig werden verklaard wegens niet-medeondertekening door de gemeentesecretaris?

Welke initiatieven hebt u genomen om de burgemeesters te wijzen op het belang van de bepalingen van artikel 182, paragraaf 2, om mogelijke betwistingen te voorkomen?

Heel wat akten van de burgemeester worden opgemaakt in uitvoering van federale wetgeving, denken we maar aan akten van de burgerlijke stand, uittreksels uit het bevolkingsregister, het strafregister en andere beslissingen in uitvoering van artikel 134 en 134bis van de nieuwe Gemeentewet enzovoort. In welke mate zijn de bepalingen van artikel 182, paragraaf 2, ook hier van toepassing?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, ook hier is het zinvol die praktische vraag te stellen. Mijnheer Verfaillie, wat dat betreft, is de wet vrij eenduidig. Paragraaf 2 van artikel 182 van het Gemeentedecreet schrijft inderdaad voor dat reglementen, maar ook verordeningen, beslissingen en akten van de burgemeester mee moeten worden ondertekend door de gemeentesecretaris. Deze medeondertekening door de secretaris is een substantiële formaliteit waardoor het administratief stuk zijn authentiek karakter verkrijgt. Door zijn medeondertekening bevestigt de gemeentesecretaris dat de reglementen, verordeningen, beslissingen en akten van de burgemeester werkelijk door de burgemeester werden ondertekend en de inhoud en de draagwijdte van het stuk overeenstemt met de genomen beslissing door de burgemeester.

Het is dan ook logisch dat het feit dat de akte niet mee werd ondertekend door de gemeentesecretaris, aanleiding

kan geven tot het nietig verklaren van het reglement, de verordening, de beslissing of de akte omdat zonder mede-ondertekening van de gemeentesecretaris de authenticiteit aangetast is. Binnen mijn beleidsdomein Binnenlands Bestuur werden mij nog geen meldingen gedaan van nietigverklaringen van beslissingen van de burgemeester enkel en alleen wegens de niet-medeondertekening door de gemeentesecretaris.

Aangezien ik, zoals ik zopas heb gezegd, tot nu toe geen weet heb van klachten met betrekking tot de niet-naleving van dit artikel, ga ik ervan uit dat er zich ter zake geen problemen stellen en dat de besturen zich wel degelijk bewust zijn van het belang van de handtekening van de secretaris, samen met die van de burgemeester, onderaan op het desbetreffende stuk.

Paragraaf 2 van artikel 182 van het Gemeentedecreet lijkt mij overigens vrij duidelijk. Wanneer ik zou vernemen dat de toepassing van voornoemde bepaling toch problemen zou opleveren, kan ik uiteraard overwegen om een rondschrijven te richten tot de gemeenten in verband met de medeondertekening door de gemeentesecretaris. Voorlopig lijkt mij dat echter niet nodig.

Tenzij er in de bedoelde federale wetgevingen specifieke bepalingen zouden staan, is artikel 182, paragraaf 2, van het Gemeentedecreet ook van toepassing op de akten die de burgemeester opstelt in uitvoering van die federale regelgeving, net zoals die voor de uitvoering van Vlaamse regelgeving zoals de Vlaamse Wooncode.

De voorzitter: De heer Verfaillie heeft het woord.

De heer Jan Verfaillie: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik weet niet hoe de situatie is bij de collega's-burgemeesters. Ik heb het hierover gehad tijdens een vergadering met de burgemeesters van de Westhoek. Iedereen viel daar uit de lucht. Bij bijvoorbeeld onbewoonbaarverklaringen tekent blijkbaar enkel de burgemeester. Ik heb er geen probleem mee dat de secretaris mee ondertekent, wel integendeel. Het zou niet slecht zijn de lokale besturen daarvan op de hoogte te brengen. In West-Vlaanderen is er een veroordeling uitgesproken in verband met een onbewoonbaarverklaring omdat ze alleen door de burgemeester was ondertekend.

Minister Marino Keulen: We zullen dat doen via de e-krant. Ik geef dagelijks richtlijnen of verduidelijkingen, of antwoorden op specifieke vragen aan alle 308 steden en gemeenten in Vlaanderen. Ik kan me voorstellen dat dit op sommige plaatsen, zonder kwade bijbedoelingen trouwens, gebeurt. Een burgemeester tekent bijvoorbeeld vanuit de autoriteit die hem is toegekend door de Vlaamse Wooncode. Het zou te gek zijn als hij achteraf terug wordt gefloten door de rechter omdat de secretaris niet mee heeft ondertekend.

De heer Jan Verfaillie: Brandweeraadviezen vallen daar ook onder.

Minister Marino Keulen: Ja. Dat is federale wetgeving. Soms staat er bij dat dat niet moet. Dat moet dan wel heel specifiek vermeld worden. Ik raad u wel aan om dat toch te laten doen. Het is zeer uitzonderlijk dat in de wetgeving staat dat de handtekening van de burgemeester volstaat.

De heer Johan Sauwens: Dat betekent wel dat alle briefwisseling van de gemeente eerst door de burgemeester moet worden getekend en pas daarna door de secretaris.

Minister Marino Keulen: Hij bevestigt dat het om de handtekening van de burgemeester gaat. Op heel wat plaatsen is het omgekeerd.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
